

Dobrý den,

jmenuji se Petr Polnický a studuji druhým rokem na Střední průmyslové škole stavební akademika Stanislava Bechyně v Havlíčkově Brodě maturitní obor Stavebnictví. Chtěl bych se zaměřit především na letošní deváťáky, kteří váhají nebo nevědí, na kterou střední školu jít a jakým směrem se v budoucnu ubírat. Víím, že je to těžké vybrat si v patnácti letech, co jednou chcete dělat. Vy to máte letos ještě ztížené tím, že se nekonají žádné burzy a dny otevřených dveří středních škol. Dovolte mi, abych se Vám pokusil ve stručnosti představit můj příběh spojený s touto střední školou a sdělit Vám můj osobní názor z pohledu žáka.

V dětství, když se mě paní učitelky ve školce nebo na prvním stupni ptaly, co bych jednou chtěl dělat za povolání, tak moje odpověď byla bez dlouhého přemýšlení: „Chci být tesař.“ Hodně z Vás si možná říká, proč zrovna tesař? Volba tohoto krásného řemesla byla pro mě jasná, protože jsem ji viděl od malička u tatínka, strejdy a dědečka, kteří podnikají a dělají střechy po celé Vysočině.

Na druhém stupni jsem od této volby začal upouštět, protože chodit tři roky na učební obor, který dělá část mé rodiny, mi přišlo jako ztráta času, protože pokud bych se tomu chtěl jednou věnovat, tak by mě to určitě rádi naučili. Ale co tedy chci dělat? Tato otázka vydržela až do deváté třídy nezodpovězená.

Nastal čas, kdy se nás učitelé začali ptát, na jakou střední školu chceme jít, ale já pořád nevěděl. Nakonec po doporučení rodičů a několika učitelů, abych si podal přihlášku na gymnázium a tím zároveň získal čas na přemýšlení, co po škole bude dál, jsem si zvolil gymnázium. Jsem spíše technický typ člověka a nerad se učím kvanta věcí zpaměti. Ale i přes to, že jsem věděl, že studium na gymnáziu mě bavit nebude, jsem si ho zvolil. S touto možností jsem ale počítal spíše jako se záložním plánem, protože asi třetina mé bývalé třídy šla na tuto školu, věděl jsem, že budu v kolektivu, který moc dobře znám. Jsem ale člověk, který rád zkouší nové věci a nechce být vázaný na většinu, takže přemýšlení pokračovalo.

Když jsem se nemohl rozhodnout pro druhou školu, burza škol to jistila. Tam mě ale žádná nějak razantně nepřesvědčila, abych tam šel studovat. Žádná škola, až na jednu! A tou nebyla žádná jiná než havlíčkobrodská stavebka. Už když jsem uslyšel to slovo stavební škola, tak mi bylo jasné, že tomuto odvětví se chci i nadále věnovat a zajímat se o něj už jen proto, že jsem z vesnice, ve které se pořád něco buduje a tvoří a mě to pořád více a více fascinovalo. V tomto mém

přesvědčení mě utvrdil i přístup studentů a učitele na burze, kteří na mě působili jako profíci, kteří vědí, o čem mluví, a já jsem od té doby chtěl být součástí této skupiny lidí. Dozvěděli jsme se, kdy jsou dny otevřených dveří, obdrželi jsme letáčky a bylo.

Na dnech otevřených dveří mě ve škole oslovili ochotní učitelé a zaujaly kladné reakce žáků, kteří nás po škole provázeli a odpovídali na jakékoli naše dotazy. Prohlédli jsme si moderně vybavené počítačové třídy, ruční rýsovnu, počítačové třídy, plně vybavenou školní halu pro výuku praxí, školní tělocvičnu, posilovnu a mnoho dalších zajímavých míst. Čeho zajímavého jsem si ještě všiml, bylo to, že na chodbách jsou spousty vystavených studentských projektů, které uspěly v různých prestižních soutěžích. Když jsem to viděl, hlavou mi prolétlo: Kéž bych taky jednou měl dobré výsledky a měl tu čest tady viset. Na dnech otevřených dveří jsme měli možnost vyzkoušet si základní projektování na počítači, práci s geografickým náradím atd.

Přijímací zkoušky se pomalu blížily a nervozita rostla. Škola také umožnila zájemcům konzultační hodiny a přijímací testy nanečisto z matematiky a českého jazyka. Myslím si, že to byla ideální příležitost, jak poznat lépe učitele, kteří nás třeba na něco v budoucnu budou učit, a i budoucí spolužáky.

Po přijímacích zkouškách, kdy jsem byl neskutečně šťastný, protože jsem se dostal na obě vybrané školy, byla moje volba jasná: Jdu na stavebku. Nevím, proč moje odpověď rodičům byla tak jednoznačná, ale mám rád výzvy a tohle pro mě výzva byla, protože osobně jsem žádného absolventa z této školy neznal a přišla mi to škoda. Také jsem měl k tomuto zaměření blízko, protože můj dědeček, ač nemá žádný titul nebo něco podobného, měl na starosti několik větších staveb z okolí mého bydliště a je za tím úsilím vidět výsledek, který bude sloužit následujícím generacím, a třeba i bude ty lidi, kteří se na tom podíleli, jednou připomínat.

Čas utekl jako voda a byl tu první školní den. Plný očekávání, strachu a nejistoty jsem vyrazil do školy. Ve škole nás přivítal milý třídní učitel, který se nám představil, řekl nám, co a jak bude, a šlo se na imatrikulaci. Pro vysvětlení: na této škole je tradice nové žáky přivítat tzv. imatrikulací, která probíhá na Staré radnici. Toto byly chvíle, které si budu pamatovat asi do konce života. Nevíte, co máte čekat, jste ve stresu, ale ten pocit po předání dokumentu od ředitele školy a přivítání od několika vyučujících před rodiči a prarodiči se nedá jen tak zapomenout.

Druhý školní den jsme odjížděli celá třída na dvoudenní adaptační kurz do nedalekého tábořiště. Byly to dva super dny určené jenom pro nás, kdy jsme měli dostatek času se se všemi seznámit, popovídat si, vytvořit nové přátele. Po seznámení nás čekaly spousty společenských her a aktivit. To byl snad nejlepší způsob, jak poznat úplně nové lidi a jak vytvořit tak fajn kolektiv jako má naše třída. Adaptačním kurzem poznávání neskončilo, ba naopak.

Během školního roku jsme jako třída uskutečnili i díky našemu podnikavému třídnímu učiteli panu Vojířovi spousty dalších akcí. Mezi ně patří například exkurze u výrobce pórobetonových tvárníc a systémů YTONG, který sídlí v Hrušovanech u Brna, s tím spojená návštěva vánočních trhů v Brně a mnoho

dalšího. Za zmínku také stojí návštěva stavebních veletrhů na brněnském výstavišti, kde jsme se mohli podívat, zeptat, vyzkoušet spoustu nových věcí týkajících se stavařiny.

Super zážitky byly také na horách, když jsme se třídou vyrazili na lyžařský kurz do Jeseníků na Červenohorské sedlo, kde naše škola pronajala celou chatu jenom pro nás. Toto byla příležitost si zahrát spousty poznávacích her a tím se tak seznámit s kolegy z druhé třídy. Na hory máme všichni jen a jen dobré vzpomínky. Naše lyžování v overalech jednorozců, tučňáků a podobně nebo výlet na běžkách po krásách Jeseníků, který jsme absolvovali společně s dvěma učiteli a několika dobrovolníky. Také musím zmínit hudební vložky, které se uskutečňovaly skoro každý večer, kdy kamarád hrál na kytaru, jedna paní učitelka ho doprovázela na ukulele a ostatní v pokoji zpívali.

Po lyžařském kurzu následovaly jarní prázdniny, a pak čtyři měsíce bez osobního kontaktu jen doma za počítačem. Měli jsme domluvených ještě několik dalších exkurzí, které se ale nemohly kvůli koronaviru uskutečnit. Doufám, že to stihneme v rámci druhého nebo třetího ročníku, protože to jsou většinou místa, kam se jen tak někdo nedostane, a pro mě je to velice zajímavé a přínosné.

Petr Polnický; třída 2.A

Na téhle škole je hodně odborných předmětů, které jsou důležité pro budoucí profesi stavaře. Mezi mé nejoblíbenější předměty patří pozemní stavitelství a je to pro to, že to, co se učíme, jsou věci do praktického života, které určitě jednou uplatníme. Další můj oblíbený předmět je konstrukční cvičení. V prvním ročníku jsme rýsovali v ruce, sice to je dle mého názoru docela těžký předmět, ale na druhou stranu ten výsledek stojí za to. Teď ve druhém ročníku rýsujeme na počítači v programu Cadcon, který je určený jak pro studenty, tak pro lidi, kteří se tím živí. Také se mi líbí, že i přes to, že studuji maturitní obor, máme alespoň nějakou praxi. Je to takové zpestření a vyzkoušení si teorie, kterou se učíme, v praxi.

Tato škola je dost náročná časově i na pochopení látky, ale díky vstřícným a ochotným učitelům se to dá vše zvládnout. Líbí se mi, že se učíme „pracovně“ komunikovat se spolužáky a konzultovat s učiteli. Učíme se také vystupovat před veřejností a obhajovat své projekty. Pro mě osobně není jednoduché pracovat s rozvržením mého volného času, školy, povinností, kamarádů. Tady musíte počítat s tím, že škola po vás vyžaduje časovou investici, které určitě v budoucnu litovat nebudete. S odstupem času si na to zvyknete a naučíte se s časem lépe zacházet. Dostanete tedy nejen vzdělání, ale i cennou zkušenost do života.

Já osobně nelituji toho, že jsem si tuto školu vybral a šel na ni. Myslím si, že škola vás naučí vše potřebné do života a pro budoucí kariéru. Škola mě baví i přes to, že denně dojíždím 55 km tam a 55 km zpět, a věřte, že to s těmi dopravci vždy není úplně tak, jak si každý představuje. Škola nabízí i možnost bydlet na internátě, který má spojený s obchodní akademií, ale já tuhle možnost nevyužívám.

Děkuji za věnovanou pozornost, doufám, že Vás to alespoň trochu zaujalo, a třeba s některými jednou na viděnou.